

VI

Ой ідуть-ідуть тумани
наддністровими лугами,
наче військо з корогвами,
а передом отамани.

Сурми бойові не грають,
і панцирики не дзвонять,
тільки смуток навівають,
верби віття низом клонять.

Тільки в мряці тонуть села,
і уява мари плодить;
тільки дума невесела,
мов жебрак, по душах ходить.